

РЕШЕНИЕ

№ 83

гр. Русе , 24.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – РУСЕ, I ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ в публично заседание на двадесет и шести януари, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Надежда М. Александрова

при участието на секретаря Борянка Г. Тончева
като разгледа докладваното от Надежда М. Александрова Гражданско дело № 20204520103904 по описа за 2020 година

Предявен е иск с правно основание чл. 13, ал. 1 и чл. 10, ал. 1 от Наредба № 13 на Общински съвет- Русе за организация и управление на гробищните паркове на територията на Община Русе във връзка с чл. 45, вр. чл. 49 от ЗЗД от В. Г. А. против Община Русе за заплащане на обезщетение за претърпени неимуществени вреди в размер на 1000.00 лева за това, че ищецът била лишена приживе от запазеното от нея грабна място, в което да бъде положена след смъртта си, въпреки, че била заплатила за това и е било предоставено такова в гробищен парк ч*.

Моли да бъде постановено решение, с което да бъде осъден ответника да й заплати обезщетение за причинените ѝ неимуществени вреди в размер на 1000.00 лева, ведно със законната лихва, считано от предявяване на иска до окончателното изплащане на задължение, както и направените в производството разноски, включително и заплатеното адвокатско възнаграждение. Искът е предявен частично от общата сума 2000.00 лева.

Ответникът дава отговор, оспорва предявения иск, като моли същият да бъде отхвърлен и да му бъдат присъдени направените разноски.

След преценка, поотделно и в съвкупност на събраните по делото доказателства, доводите и становищата на страните, РРС намира за установено следното от фактическа страна:

Ищецът е заплатила на два пъти- с фактура № 36036 и квитанция № 512447 от

28.08.2015 год. гробно място в централен гробищен парк ч*, раздел 001, парцел 3, ред 3, гроб 21. Срокът на откупуване е 15 години- до 2030 година.

През лятото на 2020 год. ищецът установила при посещение на гробищния парк, че на това място е положен друг човек. Това обстоятелство ѝ повлияло много негативно. Свидетелят В*М* установи, че ищецът е била ветеринарен лекар, цял живот е работила на ръководни длъжности и с много хора, винаги се е ползвала с уважението на хората. Тя е отговорен човек и винаги е уреждала нещата си. Приживе уредила и погребението си, написала завещание. Водила е свидетеля М*, която е нейна снаха, многократно до гробното място, което се намира под елха. На 10.08.2020 год. ищецът била на погребение и тогава видяла, че се извършват някакви дейности на гробното място. Обадила се на сина си и снаха си и споделила тревогата си. Те първоначално помислили, че нещо не е разбрала, но съпругът на свидетеля проверил и се оказало, че на мястото има положен покойник. Това много разстроило ищеца. Около два- три месеца не можела да спи нощем, вдигала кръвно, плачела и се разстройвала всеки път, когато станело дума за този случай. Тъй като тя самата била отговорен човек, смятала, че и към нея ще се отнесат по същия начин. Въпреки, че с времето се поуспокоила, не можела да се примири със станалото и отново вдигала кръвно.

Ответникът не спори, че в процесното гробно място са положени тленните останки на друг човек. Противопоставя правни аргументи, че ищецът не е имала валидно възникнало право на гробоползване, съгласно Наредба № 13 за организация и управление на гробищните паркове на територията на Община Русе, приета от ОС- Русе с Решение № 1067 по Протокол № 40/17.07.2014 год., действала по време на плащането с квитанция № 512447/28.08.2015 год. Същата уредба има това право и в редакцията на наредбата от 1997 год.

По делото са представени извлечение то автоматизирана информационна система „Гробищен парк“ и извлечение от регистъра на покойниците, воден на хартиен носител. В първото е вписано, че на 14.05.2020 год. в процесното гробно място е погребан И*В*Т*. В графа „Близки, лице за контакт, грижовник“ е вписан синът на покойника, а във втората графа- ищецът. Вписана е и такса откупка от 28.08.2015 год. със срок до 2030 год. и стойност 25.00 лева. Вписан е номерът на квитанцията, който е идентичен с приложената към исковата молба. Във втория регистър, воден на хартиен носител, се съдържат същите данни, като името на ищеца и квитанцията са задраскани.

При така установеното от фактическа страна, от правна страна съдът съобрази следното:

Непозволеното увреждане е сложен юридически факт, елементите на който са: деяние (действие или бездействие), вреда, противоправност на деянието, причинна връзка и вина. Деликтна отговорност може да се реализира, само когато между действията, посочени

като увреждащи и увреждането съществува пряка и непосредствена връзка. От изброените елементи на деликта само вината се предполага до доказване на противното - чл. 45, ал. 2 ЗЗД.

Съгласно разпоредбата на чл. 49 от ЗЗД възложителят на някаква работа отговаря за вредите, причинени от изпълнителя при или по повод изпълнението на тази работа. От съдържанието на тази норма следва извода, че тя се намира в отклонение от общия принцип на деликтната отговорност, прогласен с разпоредбата на чл. 45 от ЗЗД, за задължението да се поправят виновно причинените вреди, т.е. отговорността по чл. 49 от ЗЗД е акцесорна и има обезпечително- гаранционна функция, тъй като тя е отговорност за чужди противоправни и виновни действия и бездействия и настъпва в резултат на виновно причинени вреди от страна на натовареното лице при или по повод изпълнението на възложената му работа. Кумулативните предпоставки, за да се породи тази отговорност са следните: вреди, причинени на пострадалия от лице, на което отговорният по чл. 49 от ЗЗД, е възложил някаква работа, които вреди да са причинени при или по повод на изпълнението ѝ и по вина на изпълнителя, при наличието на причинна връзка между тях.

Действително посочените от ответника правни норми- чл. 13, ал. 1 и чл. 10, ал. 1 от Наредба № 13 на Общински съвет- Русе за организация и управление на гробищните паркове на територията на Община Русе уреждат фактическия състав на правото на гробоползване, а именно: кумулативно заплащане на съответната такса, когато гробното място ще се ползва над 8 години по аргумент от чл. 120, ал. 1 от ЗМДТ, както и почагане на тленни останки на покойник в съответното гробно място. Това право възниква в полза на наследниците на покойника по закон или по завещание и е безплатно първите 8 години. Според чл. 10, ал. 4 от наредбата предварително заплащане на право на гробоползване е забранено.

Обстоятелството, че служители на общината са действали в противоречие с приетите от ответника и неговите органи нормативни актове, не го освобождава отговорност, тъй като негово е задължението да осъществява контрол върху работата на служителите си. Никой не може да черпи права от собственото си недобросъвестно поведение (в случая бездействие). По този начин ответната страна е осъществила състава на безвиновната отговорност за вреди по чл. 49 от ЗЗД, причинени от действието на нейните служители.

Ето защо съдът счита, че е налице непозволено увреждане, поради което следва да бъде ангажирана отговорността на ответника и осъден да заплати на ищеца обезщетение за причинените ѝ неимуществени вреди.

Въз основа на приетите по делото и коментирани писмени доказателства съдът приема, че в резултат на увреждането ищецът е претърпяла описаните в исковата молба неимуществени вреди. С оглед на това и като се ръководи от критерия за справедливост,

залегнал в разпоредбата на чл. 52 от ЗЗД и като взе предвид характера и степента на негативните преживявания, продължителността им, както и възрастта на ищеца, начинът, по който тя гледа на грижата за земния си път и подготовката за отвъдното, съдът приема, че за цялостното обезщетяване на ищеца, ответникът следва му да заплати сумата 1000.00 лева, представляваща обезщетение за причинени неимуществени вреди. Тъй като искът е предявен частично за сумата 1000.00 лева от общо 2000.00 лева, частичната претенция подлежи на пълно уважаване.

На основание чл. 84, ал. 3 от ЗЗД сумата се дължи ведно със законната лихва, считано от датата на увреждането, но тъй като се претендира такава от предявяване на иска, съдът е обвързан от заявеното.

При изхода на правния спор и на основание чл. 78, ал.1 от ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца сумата 50.00 лева- разноски по делото за държавна такса и 200.00 лева- адвокатско възнаграждение или общо 250.00 лева.

Така мотивиран и на основание чл. 235 ГПК, Русенски районен съд,

РЕШИ:

ОСЪЖДА Община Русе, пл. Свобода № 2, представлявана от кмета п.м. да заплати на В. Г. А., ЕГН *****, съдебен адрес: гр. Русе, ул. Б* № 8, ет. 5 чрез адвокат Р*Б* от АК- Русе сумата 1 000.00 лева- частично предявено от общо 2000.00 лева обезщетение за причинени неимуществени вреди от непозволено увреждане, ведно със законната лихва върху главниците, считано от предявяване на иска- 02.09.2020 год. до окончателното ѝ изплащане.

ОСЪЖДА Община Русе, пл. Свобода № 2, представлявана от кмета п.м. да заплати на В. Г. А., ЕГН *****, съдебен адрес: гр. Русе, ул. Б* № 8, ет. 5 чрез адвокат Р*Б* от АК- Русе сумата 250.00 лева, представляваща разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване в двуседмичен срок от връчването му пред Русенски окръжен съд.

Съдия при Районен съд – Русе: _____